

Ebben a példázatban „nincsen igaz ember egy sem”. Valóban nincs, több példázatban mégis vannak olyan szereplők, akik az igazságot és ezzel Istent képviselik, pl. az adós szolga példázatában a király, a tékozló fiúnak az apja. Ebben a történetben nincs ilyen, itt mindenki „hamis”: a sáfár, az adósok, akik meghamisítják az adósleveleiket, és a sáfár ura, aki látja, mit tett a sáfár, mégis megdicséri. Az Úr mégis tanítani tud minket még az ő cselekedeteiken keresztül is. Mi azt keressük, hogy mit akar tanítani *nekünk*.

„Volt egy gazdag ember”, ebben a példázatban ő az „úr”. A mi gazdag Urunk Isten: minden az Övé, az is, amit vagy akit szeretünk, és az is, amit vagy akit nem szeretünk. Az is, amiről azt gondoljuk, hogy a miénk, és az is, amitől (vagy akitől) legszívesebben megszabadulnánk. Mi magunk is az Övéi vagyunk.

A hívő tudja, hogy minden Istené; azt is tudja, hogy ő maga Jézus Krisztusé, mert az Atya őt Krisztusnak adta (Jn 6,37), és Krisztus megváltotta. Így azt is tudnunk kell, hogy az Ő sáfárai vagyunk. Felelünk mindazokért, amik a kezünk ügyében vannak; azokért, akikkel bármilyen kapcsolatban vagyunk. Önmagunkért is, hogy hogyan élünk: Őrá hallgatunk-e, neki engedelmeskedünk-e, növekszünk-e a hitben, az Ő ismeretében, a dicséretben, a hálaadásban, az Őhöz való hasonlóságban (Róm 8,29; 2Kor 3,18).

De a sáfár tékozol, a hívő önmagát tartja fontosnak. Képes a másik embert, aki felé szolgálata, küldetése van, tehernek tartani. Képes vagyok csak arra figyelni, hogy nekem mivel tartoznak mások, pedig valójában ők is az Úrnak tartoznak, sőt én is Neki tartozom.

Meddig „játszhatom” ezt? Amíg az Úr azt nem mondja: nem lehetsz tovább sáfár. Amikor a földi életnek vége van. Amíg nincs vége, addig tudok szolgálni mások felé még akkor is, ha fizikailag egyre kevesebbre vagyok képes. Pl. ahogyan idős hívő „csak” imádkozik sokakért. – Mégis az a jó, ha előbb abbahagyom a „játékot”, vagyis a tékozlást, a magam körül forgó életet. Erre tanít az Úr ezzel a példázattal.

Meghalljuk mi is, hogy nem tart örökké a sáfárságunk, egyszer számot kell adnunk. Ezt tudjuk is, de emlékeztet is minket Isten: látjuk, ahogy elszólít másokat; lehet komolyabb betegségünk, ami elgondolkodtat, hogy meddig élünk.

„Mit tegyek?” A példázatbeli sáfár azt akarja elérni, hogy az emberek, az urának az adósai befogadják. Az Úr is így tanít: „... hogy befogadjanak benneteket az örök hajlékokba”. Nekünk van örök életünk, üdvösségünk, az Atya Krisztusért befogadott minket. Mégis fontos, mit teszünk másokkal, mit mondok, milyen üzenetet adok át „az én Uram adósainak”, akiknek a bűnük az adósságuk, és akik az életükkel tartoznak Neki.

„Mennyivel tartozol az én Uramnak?” – itt minden adós tudja, hogy mennyivel tartozik. Ma a legtöbb ember nem tudja, hogy az Úrnak tartozik, és hogy „mennyivel”. Meg kell tudniuk; teszünk-e valamit azért, hogy megtudják? Ehhez Igét kell hallaniuk, amiből a Szentlélek győzheti meg őket: „a bűn az, hogy nem hisznek énbenem”.

A sáfár elenged valamennyit az adósságokból. Ezt mi nem tehetjük. Ha valaki már tisztában van a bűnével, nem mondhatjuk neki, hogy „nem olyan nagy az a bűn”. Nem engedhetünk el semmit. Helyette azt kell hirdetnünk: az Úr, akinek tartozol, kész elengedni a teljes tartozásodat, mert Isten Fia kifizette a kereszten. „Higgy az Úr Jézusban és üdvözlösz”; Ő eltörölte a mi adóslevelünket.

Hirdetjük-e, törekszünk-e arra, hogy mások, akikhez csak eljuttat minket az Úr, megismerjék Őt, megszabaduljanak a bűneiktől? „Szereztek barátokat a hamis mammonból”, abból, amim

van: minden módon, ahogy csak lehet? „E világ fiai eszesebbek a maguk nemében”, a saját céljaik hajszolásában, bevetnek mindent, ami csak rendelkezésükre áll: erejüket, eszüket, pénzüket. Bevetünk-e mi is mindent, vagy csak sóhajtozunk, hogy „de jó lenne, ha megtérnének” és nem teszünk semmit?

„Hogy befogadjanak titeket”: Jézus Krisztus elment, hogy helyet készítsen nekünk (Jn 14,2), Őérte befogadott az Atya. Mégis számít, hogy mit tettem másokkal azért, hogy ők is befogadást nyerjenek. Nem ők azok, akik befogadnak engem az örök hajlékokba, de jó lesz hallani, ahogy ők is tanúskodnak mellettem. És jó lesz, ha mi is elmondhatjuk majd, hogy ettől és ettől a testvértől ezt és ezt kaptam, és együtt adhatunk hálát Istennek a testvéreinkért is.

Az örökkévalóságban is sáfárok leszünk. Nagyobb dolgok, igazi kincsek lesznek ránk bízva, és hűségesen fogunk bánni velük. Szükséges, hogy már most is hűségesnek bizonyuljunk (1Kor 4,2). A mi Urunk nem a hamis sáfárokat, hanem a „jó és hű szolgákat” dicséri meg (Mt 25,21). A példázatban a gazda is hamis, de a mi Urunk hűséges, és így bánik velünk is: nem hagy el, nem marad el tőlünk, nem hagy erőnkön felül kísértetni; megbocsát. Ő tud minket is hűséges emberekké tenni.

Lk 12,48

„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”